

votní obce, k níž se jiné obce připojují, je zcela neodůvodněné, když se právě se zřetelem na zvětšený rozsah zdravotní obce musí býti zdravotně policejní služba v obci takto zvětšené nově upravena. K tomu sluší dodat, že podle § 23 zák. č. 236/1922 Sb. je ke stížnosti do všech rozhodnutí podle tohoto zák. a podle nař. na základě něho vydaných oprávněna i obec, již rozhodnutí nebo opatření to se dotýká, z čehož je patrné, že již zákon ve všech těchto případech přiznává obci postavení strany. Jak již bylo uvedeno, dotýká se rozhodnutí, kterým se připojují některé obce k zdravotní obci jiné, této zdravotní obce a je rozhodnutím podle vl. nař. č. 24/1923 Sb., jež jest vydáno na základě zák. č. 236/1922 Sb., přísluší proto v tomto řízení zdravotní obci, s níž se přilehlé obce spojují v jednu zdravotní obec, postavení procesní strany již na základě § 23 zák. č. 236/1922 Sb., i kdyby se základ pro přiznání tohoto postavení neshledával ve výše cit. ustanovení § 9 vl. nař. č. 23/1924 Sb.

Podle správních spisů nebyla stěžující si obec ani její zdravotní rada k řízení přibrána a nebyla jí ani její zdravotní radě poskytnuta možnost, aby se o věci vyjádřily a námítky, jež nyní ve stížnosti vznášejí, přednesly. Tím byla porušena základní zásada správního řízení a musilo proto býti nař. rozhodnutí, pokud jím bylo schváleno přidělení obcí S., K., N. a Ne. »k okresu III. Velkého Olomouce«, zrušeno podle § 6 zák. o ss.

#### Č. 11.314.

**Ř í z e n í s p r á v n í. — Z e m ě d ě l s t v í:** \* Byla-li odvolací lhůta zmeškána zaviněním kanceláře advokáta pověřeného podáním odvolání, není to důvodem pro povolení restituce podle § 61 zák. č. 30/1884 z. z. mor. o scelování pozemků.

(Nález ze dne 29. května 1934 č. 5643.)

**V ě c:** Karel H. v J. proti ministerské komisi pro agrární operace v Praze o navrácení v předešlý stav.

**V ý r o k:** Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

**D ů v o d y:** Ve scelovacím řízení, týkajícím se luk v katastrálním území obcí J., P. a L., schválil místní komisař III. pro agrární operace v Brně vodoprávním nálezem z 20. listopadu 1929 projekt na regulaci potoka R. ve scelovacím obvodu. Odvolání podané st-lem odmítla zemská komise pro agrární operace v Brně nálezem ze 14. května 1930 jako nepřípustné pro opožděné podání, poněvadž nález místního komisaře byl odvolateli doručen dne 4. března 1930, odvolání došlo však k místnímu komisaři teprve dne 22. března 1930, tedy po uplynutí čtrnáctidenní lhůty odvolací.

Podáním ze 17. července 1930, které došlo k místnímu komisaři III. pro agrární operace v Brně dne 18. července 1930, žádal st-l, aby mu bylo povoleno navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty stanovené k podání odvolání z vodoprávního nálezu místního komisaře z 20. listopadu 1929. Žádost odůvodňoval tím, že zmeškání lhůty nastalo pro nepředvídanou a neodvratnou událost, kterou nezavinil ani on sám ani jeho právní zástupce JUDr. Rudolf S., advokát v Mor. Budějovicích. Tento



vypracoval odvolání a nařídil svému personálu, aby odvolání to ještě téhož dne poštou odeslal. Personál však rozkazu tomu nevyhověl a odeslal odvolání teprve po několika dnech. Z této skutečnosti dovozoval st-l, že odvolací lhůta byla promeškána pro nepředvídanou a neodvratnou událost, poněvadž on sám i jeho právní zástupce vykonali vše, aby odvolání bylo podáno včas.

Zem. komise pro agrární operace odmítla nálezem z 1. prosince 1930 žádost st-le za navrácení v předešlý stav jako opožděnou a proto nepřipustnou a zamítla ji zároveň jako bezdůvodnou. V důvodech nálezu uvedla zem. komise ve směru posléz uvedeném, že ve smyslu ustanovení § 61 mor. scel. zák. je navrácení v předešlý stav přípustno pro nepředvídanou a neodvratnou událost a že žádost za navrácení v předešlý stav musí podle předpisu § 65 min. nař. z 30. listopadu 1911 č. 13 z. z. mor. ex 1912 býti podána do 14 dnů od toho dne, kdy přestala překážka, jež zavinila zmeškání. Podle uvedených platných předpisů v řízení správním, jakým je řízení scelovací, kde přibrání právního zástupce není jednak předepsáno, jednak podle všeobecných zásad jsou úřady povinny dbáti i zájmů jednotlivců, nelze přiznati omluvu překážky, přípustnou podle zákona pro st-le, také právnímu zástupci. Strana, která si v řízení scelovacím právního zástupce přibírá, nese sama nebezpečí překážek stihnuvších tohoto zástupce a je její věcí, aby se na něm hojila. Avšak bez ohledu na to nejde tu vůbec o nepředvídané a neodvratné překážky, za jaké opominutí kanceláře právního zástupce nikdy považovati nelze.

Odvolání, jež podal z tohoto nálezu nynější st-l, zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím jako neodůvodněné a potvrdil nález zem. komise z důvodů v něm uvedených, pokud jím žádost st-lova za navrácení v předešlý stav byla zamítnuta jako bezdůvodná. K důvodům v odpor vzatého nálezu zem. komise dodal žal. úřad, že včasné podání opravného prostředku (odvolání) je věcí strany; jen nepředvídané a neodvratné události týkající se strany samé mohly by býti důvodem pro navrácení v předešlý stav. Dá-li se strana za účelem podání opravného prostředku zastupovati právním zástupcem (což v řízení scelovacím a vodoprávním není zákonem předepsáno), nese strana vůči úřadům sama nebezpečí jakéhokoliv opomenutí nebo zmeškání svého právního zástupce, pokud se týče, jeho personálu. Stalo-li se opomenutí neb zmeškání toto zaviněním strany samé čili nic, jest nerozhodné. V daném případě obrátil se Karel H. na advokátní kancelář JUDra Rudolfa S., aby Dr. S., jako jeho právní zástupce, podal z vodoprávního nálezu místního komisaře III. p. a. o. v Brně odvolání na zem. komisi p. a. o. Bylo proto věcí tohoto právního zástupce, aby se postaral o včasné podání rekursu u příslušného úřadu. Byla-li pak vinou personálu právního zástupce Dra S. zákonitá odvolací lhůta promeškána a odvolání podáno opožděně, nelze v tomto zavinění právního zástupce resp. jeho personálu spatřovati nepředvídanou neb neodvratnou překážku, pro kterou nemohlo býti odvolání podáno v zákonité odvolací lhůtě.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss:

St-l i žal. úřad shodují se v tom, že žádost za navrácení v předešlý stav bylo posuzovati podle § 61 mor. scel. zák., který takové žádosti připouští jen v případech, ve kterých bývají připuštěny proti rozsudkům



soudním. Tu stanoví pak § 146 civ. ř. soud., že, bylo-li straně nepředvídanou a neodvratitelnou událostí zabráněno dostaviti se včas k roku nebo včas předsevzítí procesní úkon, k němuž jest stanovena lhůta, a zameškání tím způsobené mělo pro stranu za následek vyloučení z procesního úkonu, který měl býti předsevzat, jest této straně, pokud zákon nestanoví ničeho jiného, na návrh povolití navrácení k předešlému stavu. Jde tedy v podstatě o to, zda st-li bylo nepředvídanou a neodvratitelnou událostí zabráněno včas podati odvolání z nál. de dato 20. listopadu 1929.

Stížnost namítá především, že žal. úřad — stejně jako zem. komise — zkoumaje, zda-li bylo nutné, aby úkon, pro jehož zmeškání bylo žádáno o navrácení v předešlý stav, provedl st-l prostřednictvím svého zástupce, vycházel z předpokladu, že, nebylo-li předepsáno zastoupení advokátem, dalo se toto zastoupení na nebezpečí zastoupeného, a že nepředvídanou a neodvratitelnou událostí je pouze taková, která se přihodila straně samé a nikoli jejímu právnímu zástupci. Proti tomuto právnímu názoru, který stížnost vidí v nař. rozhodnutí, brojí námitkou, že i nepředvídatelná a neodvratitelná událost způsobivší, že právní zástupce strany podal odvolání pozdě, je důvodem, aby straně bylo povoleno navrácení k předešlému stavu. O této námitce bylo uváženo toto:

I kdyby některé věty obsažené v rozhodnutích obou stolic správních snad mohly vésti k domněnce, že oba úřady činily rozdíl mezi stranou a jejím zástupcem, není možno nař. rozhodnutí vykládati jinak než, že důvodem, pro který žal. úřad zamítl odvolání st-lovo a tím potvrdil zamítnutí žádosti za navrácení v předešlý stav, byl právní názor, že zavinění personálu právního zástupce není možno pokládati za nepředvídanou a neodvratnou událost ve smyslu § 146 civ. ř. soud. Neboť rozhodnutí to, potvrdivší nález zem. komise z důvodů v něm uvedených, přejalo názor zem. komise, že opomenutí kanceláře právního zástupce nelze nikdy považovati za nepředvídanou a neodvratnou překážku, a samo vyslovilo, že, byla-li vinou personálu právního zástupce st-lova zákonitá odvolací lhůta promeškána a odvolání podáno opožděně, nelze v tomto zavinění právního zástupce resp. jeho personálu spatřovati nepředvídanou nebo neodvratnou překážku, pro kterou nemohlo býti odvolání podáno v zákonitě odvolací lhůtě.

Z toho se podává, že stížnost mylně si vykládá nař. rozhodnutí, má-li za to, že v něm vysloven je právní názor, že jen nepředvídaná a neodvratitelná událost přihodivší se straně samé může odůvodniti nárok na restituci in integrum a že námitka potírající správnost tohoto názoru jde mimo obsah nař. rozhodnutí, které svůj výrok o takový právní názor vůbec neopřelo.

Je-li tomu tak, pak není odůvodněnou ani výtku vadnosti řízení, již stížnost uplatňuje, že žal. úřad vůbec nejednal o jádru věci, zda-li totiž určitá událost v řízení tvrzená, jest nepředvídanou a neodvratnou událostí ve smyslu dovolaných předpisů, neboť žal. úřad právě tvrzené zavinění personálu právního zástupce učinil předmětem své úvahy, zhodnotil je však negativně upřev mu povahu události nepředvídané a neodvratné.

Stojí tedy žal. úřad na zásadním stanovisku, že o události nepředvídané a neodvratitelné nemůže býti řeč, jestli událost ta byla zaviněna.



Stanovisko to nemohl nss shledati nesprávným, ježto i podle jeho názoru nemůže ten, kdo zmeškal lhůtu k podání opravného prostředku, právem tvrditi, že zmeškání bylo zaviněno nepředvídatelnou neb neodvratitelnou událostí, jestliže zmeškání to zavinil, opomenuv opravný prostředek včas podati.

Jde pak ovšem ještě o to, zda opomenutí včasného podání personálem advokátní kanceláře lze považovati za opomenutí či zavinění advokáta samého. Tu vyslovuje žal. úřad názor, že zaviněním personálu nemůže se nikdo omlouvati jako událostí nepředvídanou a neodvratnou. Názor ten jest ve shodě se všeobecným právním nazíráním, že každý odpovídá za činnost osob, jichž používá při plnění smluvních nebo zákonných povinností (srov. § 1313 a) o. z. o.), a nese důsledky jich opomenutí.

Že by v době, kdy ono odvolání mělo býti podáno v kanceláři st-lově byly zavládly nějaké mimořádné, neodvratitelné a nepředvídatelné okolnosti, které by bývaly příčinou, proč odvolání ono včas podáno nebylo, nebylo v řízení správním nikdy tvrzeno, a netvrdí to ani stížnost. I tato doznává, že personál prostě opomenul odvolání včas podati. V tom spatřuje žal. úřad právem zavinění, vylučující předpoklad nepředvídané a neodvratitelné události, které ovšem stihá advokáta a působí i proti straně, advokáta k zastupování zmocnivší. Nelze-li však ani v tomto hodnocení viny personálu shledávati rozporu s právním řádem, pak není ani výtka nezákonnosti, stížností v tomto směru uplatňovaná, odůvodněna.

Jestliže konečně žal. úřad uznal zamítnutí žádosti za navrácení v předešlý stav z důvodů věcných za opodstatněné, nebylo ani vadou řízení, že odmítl se zabývati otázkou včasnosti podané žádosti.

### Č. 11.315.

**Církevní věci (Slovensko): I. Odnětí kongruy podle § 7 odst. b) zák. čl. XIV:1898 a zák. čl. XIII:1909 vztahuje se na veškeré složky, z nichž se kongruový plat duchovního podle zák. č. 122/1926 Sb. skládá. — II. Odnětí kongruy podle cit. předpisu nemusí se státi na celou dobu tří roků.**

(Nález ze dne 29. května 1934 č. 11.074.)

**Věc:** Vojtěch S. v Ď. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o odnětí kongruálního platu.

**Výrok:** Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

**Důvody:** Referát min. škol. v Bratislavě zavedl výnosem z 27. února 1932 proti stěžujícímu si řeckokatolickému faráři Vojtěchu S. v Ď. disc. řízení z důvodu těžkého mravního přečinu, přičinivšího se jeho kněžskému postavení, který spáchal tím, že v S. dne 6. května 1930 před Josefem P. tvrdil o Emilu H., řeckokatolickém faráři, že na svém předešlém působišti zpronevěřil 70.000 Kč, tedy že tvrdil skutek, který by v případě pravdivosti byl důvodem k zavedení trestního a disc. řízení. Disc. nálezem disc. komise duchovních diecése Prešovské ze 4. května 1932 byl st-1 uznán vinným z hořejšího poklesku a byl potrestán. Z tohoto důvodu,